

Els índios acaben el món

Però va ser ell qui ens va fer callar amb aquesta afirmació apocalíptica

Foto: Apolo Salomão Sales

Ara som molt amics i segurament no se'n recordarà, l'Àlex, i no perquè siguem molt amics, sinó perquè fa molt de temps i el terror no s'instal·la a la memòria si no cal. A mi em van caldre els índios perquè sempre he necessitat la por i desesperar-me per alguna mena de desequilibri químic que tinc.

A l'Avet fèiem rítmica, que era una manera molt moderna d'aprendre música des de l'experimentació amb el cos. Això a finals dels setanta no era poca cosa. Una tarda de divendres la Montse Sarrau, la senyoreta de rítmica, ens va dir que apilèssim les banquetes de fusta que havien fet servir els grans per tocar la flauta per poder fer rotllana. Les vam apilar d'una manera que és com ens havien dit que féssim des de sempre i alguna cosa va fallar, perquè van caure i una va fer mal -bastanta sang- a algú. De seguida la senyoreta es va endur l'algú que el curessin i ens vam quedar sols a la classe de rítmica.

Això és que vénen els índios, va dir l'Àlex Soler, estan amagats i aquest cap de setmana acaben el món. L'Àlex no era un nen eixelebrat que s'inventés coses sense fonament, una prova és que ara té el restaurant Damunt un Cel de Fil i s'inventa receptes molt coherents. Tampoc és que fos un nen seriós i de conducta greu i assabentada de tot i del cert, com el Francesc Talavera, que cosa que deia, cosa que era o passava o passaria. No. L'Àlex era un nen alegre de maneres intermèdies a qui mai hauria atribuït l'anunci de cap missatge calamitos de proporcions planetàries. Però va ser ell qui ens va fer callar amb aquesta afirmació apocalíptica. I també va assegurar: els índios han fet caure les banquetes. Tothom va començar a xisclar i a córrer per la classe i la notícia es va convertir en un joc de bons que s'escapen de dolents que atrapen.

Era el petit de tres germans tots nois, i la quantitat d'informació i experiència que és això no es pot mesurar en descripcions vagues que podria escriure ara. I vaig deduir sense necessitat de contrastar-ho que venia de dalt, que el Marc o el Ximo havien demanat al seu germà petit que posés al corrent la seva classe d'allò dels índios.

La senyoreta va tornar sense l'algú, es va asseure a la banqueta i va començar la classe i devíem agafar-nos les mans i seguir les blanques, les negres i les corxeres caminant, que érem elefants, soldats (?) i formigues. I tots seguíem la música i jo pensava què us passa, acabar el món deu fer molt de mal i el papà i la mamà es moriran.

Només volia plegar d'una vegada i veure la mamà amb el panet de la Lyonesa amb pernil per berenar. Els índios podien avançar-se i acabar el món abans d'hora. Perquè el cap de setmana quan comença? ¿I si sortíem de l'escola i a fora no hi havia ningú que vingués a buscar a ningú? ¿I si l'Avet era l'últim reducte de vida i quan sortíssim a les cinc tot a fora ja era mort perquè per als índios el cap de setmana comença divendres a la tarda?

Mirava des de fora com tothom i jo mateixa saltàvem dins uns cercols de fusta de colors segons si la música era forta o fluixa i se'm convulsionaven els pulmons de no saber-hi ficar l'aire.

Per la finestra de la classe no es veia ningú al pati, fet que corroborava sense esquerdes la meva teoria que el cap de setmana índio ja havia començat. Pensar que potser havíem acabat la classe de rítmica més d'hora i que la resta d'alumnes encara eren a les aules hauria estat una autèntica bogeria, una reflexió dement.

I ara podria acabar de dues maneres diferents:

1. El més sensat era, de lluny, acceptar al més aviat possible que a hores d'ara la Montse Sarrau era l'única persona viva de més de set anys i que no veuria mai més el papà i la mamà. Afortunadament, la cuinera va entrar un moment a la classe per agafar una pila de safates -l'aula de música al migdia era el menjador-, i llavors la pesantor es va mig esvanir: serà dur, però almenys algú ens farà el menjar.

2. El més sensat era, de lluny, acceptar al més aviat possible que a hores d'ara la Montse Sarrau era l'única persona viva de més de set anys i que no veuria mai més el papà i la mamà.

@eserraserra (<https://twitter.com/eserraserra>)